

DUBBELIMAGINÄRT PANORAMA

Jag ser ut över öknen där isprinsessan går insvept i röd mantel och delar ut snöflingor till de ansiktslösa männen som begravts till halsen i sjukt månsken och följer den kvinnliga stjärnbilden med ödlehuvud som håller svart färg över regnbågen och ropar på vägen av åska efter det meanderslingrande brevet som skall ända hennes sorg...

Bildörrarna är öppna och såvitt jag kan se rör det sig om ett antal av 20000 som fodrats med manar från apelpkastade hästar och står och slår i vinden där känslor av svart sammet driver som höstlöv och sorgsna flanörer...

Men det är inte armén av sårade motståndsmän som står på mina drömmars bakgator.

Det är fanor av diamanthårda tårar som hissas över balustraden till ett hotell där mjölkfurstinnan tagit in med sin stab och läser kartor på balkongen tillsammans med en man med bödelsliknande hållning som håller så hårt i sin linjal att den långsamt spricker...

Jag har lagt mig på sängen i bungalowen och läser stjärnhimlen som en av mina ofödda systrars självbiografi.

Regnet slår mot fönstret som täcks av ett 3 decimeter tjockt draperi av sprakande fjärilar...

Jag skulle kunna måla dina porträtt med Euklidisk geometri.

Jag skulle kunna se in i Afrodites ögon med ett

förtrollat mikroskop och se två stora örnklor växa ut på varje sida av regnbågen.

Men jag vill inte höra till dem som står runt krysset på skattkartan som runt en brunn och långsamt blir genomskinliga fågelskrin som skär genom dimman som stiletter...

I allt härskar samma öronbedövande eko från vintern, till och med i sömngångarnas kloster...

För att gå över hängbron mellan två ord behöver jag ingen hjälp.

Jag har sett 5 mil djupt in i alla facetter din kropp har kastat i spegelsalen och berg sjunker och står upp under ett snöfall av parapsykologiska fenomen på ett café med fönster som lyser som mannens och kvinnans ögon som just älskat med varandra...

Och när natten faller ihop sin stjärnkikare trär du fortfarande upp samma tankar på en tråd som spänts som en lina mellan husen som ångar som rökelsekar.

Du ser år 1998 i guld och går genom en allé i bokskogen med en stege för att kunna klättra lika högt som de översta tonerna i näktergalarnas koloraturarior.

Du har kläder som sytts för mer än 100 år sedan och cigaretter som rullats av en kvinna med drunknade skratt i sina gröna ögon över en nerbrunnen eldstad på en ö där blommorna växer så högt att deras kalkar dricker regn direkt från molnen...

Och alla träd är ihåliga öppna dörrar till en underjordisk stad där människor av sten sitter försjunkna i patiensers som lagts ut som gåtfulla

symfonier i rött och svart i mönster som påminner om fjällen på ormarnas ryggar...

Och jag måste lämna dig som man lämnar ett rum för att gå ut i regnet och stå stilla och luta mig ut från min dröm som från en luftballong och se nya landskap förvandlas och försvinna lika fort som brinnande fosfor och inreda alla tomma rum med mer än de rymmer igen liksom människans ögon när hon är vaken eller sover.

ONTOLOGI & THANATOS

Detta mimesis som, hur metafysiskt utsmyckat det än är, trots alla försök, aldrig kan förvandla statyer och spegelbilder till kött och blod, denna opaka palimpsest som, hur teleologiskt inverterad den än är, aldrig genomskådar sina bländverk, dessa hermetiska fotografier och laterna-magicabilder som, även om de skenbart rör sig enbart är hieroglyfer som aldrig äger liv och transparens, som är kinetiska tautologier som löser upp sig i sina självfixerande spegelsalar som brustabletter i ett vattenglas som trots att det vill rinna över fryst inne i sig själv och utgör toppen av ett isberg som spöklikt kastas omkring i kaos, i blint kosmiskt raseri som försöker utsläcka och tugga sönder sig själv, men ständigt misslyckas, ett vulkaniskt mörker allt levande, hur rojalistiskt mumifierat och barocköverlastat ornamenterat det än är, alla kurragömmalekande kinesiska askar, objektrelationistiska schackspel och söndertummade förgyllda radband mynnar ut i, som är fixstjärnornas och arketypernas medfödda immanenta utslocknande som växer inom dem som ett vampyrsugande blodtörstigt vakuum, som oändliga sifferserier som i en självmordspakt dividerar varandra till döds, till nattsvarta, rovgiriga 0-or som all biologi, själ och ande, alla indicier och fotspår, alla revirmarkerande inskrifter, hur kalligrafiskt förfinade de än är, och alla megalomana rorschachplump-ontologier emanerar från och försvinner i som i en massgrav

för sönderplockade ryska dockor och ihoprasade kortslott, ett essentiellt mörker som öppnar sig som en vagina och sluter sig som kistlock, som är prenatalt och postapokalyptiskt på samma gång, som, även om det omsluter allting som exemkliande svettig hud, ändå alltid befinner sig i ett metafysiskt bortom som aldrig kan genomskåda sina idiosynkrasier och det självreflekterande korset idiosynkrasierna naglats fast vid, och, även om det kartlägger sig själv i all oändlighet aldrig kan rama in sig själv i något annat än en atomklyvande vortex, en vindlande spiraltrappa som efter ett ödesdigert felsteg trillat ner i och krossats med alla sina trappsteg i sig själv, som i en avgrund av hisnande tystnad där alla primalskrik och dödssuckar möts som den uttrinnande sanden i ett omkullvält krackelerat timglas i ett vindstilla ökenhav, där det enda som finns kvar av Utopia och det nya Jerusalem är ett folktomt, ruinödsligt Nekropolis, där det inte finns spegelbilder, statyer eller ekon, där Narcissus, Pygmalion och Orfeus murats in som vålnader i samma mardrömslika mausoleum, där askan och elden skär upp sina pulsådror och tillsammans förblöder i tidens hav, där själva utslocknandet slocknar ut och kyrkklockorna ringer in sin egen slutgiltiga sista vila och viljelösa sista vilja, där början och slutet, all existens, destillerats och filterats till outgrundlig ickeexistens och absorberats av dödskallegrinande, blodisande metakronologi, löst upp sig i nirvana som i ett självförintande hav, i evighetens och universums svarta lakan...

BRUTEN & OBRUTEN MAN

I
början
var jag
en obruten
man.
Sedan
en bruten
man.
Sedan
en gipsad
man
och till slut
en obruten
man
igen.

IMAGINATION

Jag såg en katedral som tycktes vara gjord av tusen vita fjärilar plötsligt förvandlas till en enda stor fjäril som flög in i ett hav av blåa blommor.